

**SLUTTINNLEGG
TIL
OSLO TINGRETT**

Vår ref.: 139209
Saksansvarlig advokat: Ole Tokvam

Oslo, 01.07.2026

Saksnummer: 24-186492TVI-TOSL/05

Saksøker: Forbrukerrådet
Grupperepresentant i gruppesøksmål
Fred Olsens gate 1
0152 Oslo

Prosessfullmektig: Advokat Amund Noss
CMS Kluge advokatfirma AS
Postboks 1548 Vika
0117 Oslo

Saksøkt: Riverty Norway AS
Kongens gate 6
0153 Oslo

Prosessfullmektig: Advokat Ole Tokvam
Ræder Bing advokatfirma AS
Postboks 2944 Solli
0230 Oslo

Rettslig medhjelper: Advokat Kyrre W. Kielland
Ræder Bing advokatfirma AS

Saken gjelder: Gruppesøksmål

1. PÅSTAND

Det nedlegges slik påstand:

1. Riverty Norway AS frifinnes.
2. Forbrukerrådet dømmes til å erstatte Riverty Norway AS sine sakskostnader.

2. KORT OM RIVERTYS ROLLE I SAKEN

Riverty Norge AS («Riverty») er et finansforetak med konsesjon etter finansforetaksloven § 2-9 bokstav a (leasing, factoring og annen finansieringsvirksomhet) og er underlagt tilsyn av Finanstilsynet.

Riverty har ervervet fakturaer fra de parkeringsselskaper saken gjelder. Det er utelukkende parkeringsselskapene som bestemmer innholdet i fakturaene, herunder om det skal være fakturagebyr og/eller vederlag for bekvemmelighetstjenester i tillegg til parkeringsavgift.

Riverty har ikke noe kundeforhold eller annet kontraktsforhold med de enkelte forbrukere som er parkeringskunder i saken.

Det er parkeringsselskapene som har et kontraktsforhold med parkeringskundene. Forbrukerrådets krav om tilbakebetaling er dermed basert på revidering av kontraktsforhold hvor Riverty ikke er part.

3. PÅSTANDSGRUNNLAG OG RETTSREGLER

3.1 Tilskjæring av saken fra Forbrukerrådets side i forbindelse med tillatelse til fremme av gruppesøksmålet

I anledning tvisten om hvorvidt søksmålet skulle tillates fremmet som gruppesøksmål har Forbrukerrådet kommet med innrømmelser for å tilskjære saken og gjøre denne egnet for et gruppesøksmål, jf prosesskrift av 27. februar 2025 (DOK 32).

Forbrukerrådet har bekreftet at læren om *condictio indebiti* ikke vil bli anført som påstandsgrunnlag.

Forbrukerrådet har angitt at parkeringsvilkårene kan anses som vedtatt av forbrukerne i forbindelse med inngåelse av parkeringsavtalene og at det er gitt tilstrekkelige opplysninger.

Forbrukerrådet har angitt at det kan legges til grunn at forbrukerne har betalt kravene uten innsigelser.

Forbrukerrådets påstandsgrunnlag er etter dette begrenset til krav om tilbakebetaling med grunnlag i en prinsipal anførsel om at parkeringsselskapenes gebyrer og vederlag for bekvemmelighetstjenester er i strid med finansavtalelovens § 2-4, subsidiært at parkeringsvilkårene er urimelige etter avtalelovens § 36.

3.2 Oppkrevd fakturagebyr eller vederlag for bekvemmelighetstjenester er ikke i strid med finansavtalelovens § 2-4

Saksøker anfører at oppkrevd fakturagebyr og vederlag for bekvemmelighetstjenester er i strid med finansavtaleloven § 2-4 første ledd, tredje og fjerde punktum. I finansavtaleloven § 2-4 første ledd tredje og fjerde punktum står følgende:

«Dersom en betalingsmottaker krever gebyr for bruk av et bestemt betalingsinstrument eller betalingsmiddel fra en forbruker, kan gebyret ikke overstige betalingsmottakerens faktiske kostnad ved bruk av betalingsinstrumentet eller betalingsmiddelet. Dersom gebyret også omfatter utstedelse og eventuelt sending av regning til forbrukeren, kan denne delen av gebyret

ikke overstige betalingsmottakerens faktiske kostnad ved å utstede og sende regningen.» (vår understreking).

Finansavtaleloven § 2-4 fjerde punktum angir at dersom gebyret også omfatter utstedelse og sending av regning til forbrukeren kan det ikke overstige betalingsmottakerens faktiske kostnad ved å utstede og sende regningen. Fjerde punktum må imidlertid sees i sammenheng med begrensningen i bestemmelsens tredje punktum, som regulerer gebyr for bruk av bestemt betalingsinstrument eller betalingsmiddel.

I henhold til tredje punktum, kan ikke gebyr for bruk av «et bestemt betalingsinstrument eller betalingsmiddel» overstige de faktiske kostnadene for bruken av dette betalingsmiddelet eller instrumentet.

Hva som menes med «betalingsinstrument» eller «betalingsmiddel» er definert i finansavtaleloven § 1-5 andre og fjerde ledd. «Betalingsinstrument» er definert som «en personlig innretning eller et sett av fremgangsmåter som er avtalt mellom kunden og betalingstjenesteyteren og benyttes for å iverksette betalingsoppdrag». «Betalingsmidler» er definert som «pengesedler eller mynter samt innskudd og kreditt på konto og elektroniske penger som definert i finansforetaksloven § 2-4 annet ledd eller regler gitt med hjemmel i finansforetaksloven § 2-4 tredje ledd».

Basert på en alminnelig tolkning av ordlyden, omfattes altså ikke gebyrer som ikke gjelder et «betalingsmiddel» eller «betalingsinstrument» av bestemmelsen.

Markedsrådet avsa etter muntlige forhandlinger avgjørelse av 16. desember 2025 om Forbrukertilsynets forbudsvedtak mot parkeringsselskapene OnePark AS, Apcoa Norway AS og Aimo Park Norway AS. De nå opphevede vedtakene fra Finanstilsynet innebar forbud mot at parkeringsselskapene krevde fakturagebyr eller vederlag for bekvemmelighetstjenester som overgikk de faktiske kostnadene med utstedelse og utsendelse av fakturaene, med begrunnelsen om at de var i strid med finansavtalelovens § 2-4. Markedsrådets fant at ordlyden i loven ikke åpner for den tolkningen som Forbrukertilsynet hadde lagt til grunn i vedtakene. Parkeringsfakturaene med sine fakturagebyrer og vederlag for bekvemmelighetstjenester var ikke i strid med Finansavtalelovens § 2-4. Forbrukertilsynets vedtak ble opphevet.

Markedsrådets vedtak er endelige i forhold til parkeringsselskapene, og parkeringsselskapene kan lovlig ta betalt for fakturagebyrer og vederlag for bekvemmelighetstjenester uten å være i strid med finansavtalelovens § 2-4.

Samme konklusjon må også gjelde i nærværende sak mot Riverty som har kjøpt lovlige fordringer av parkeringsselskapene, og deretter fått fakturabeløpene innbetalt til seg fra forbrukerne.

3.3 Det er ikke grunnlag for krav om tilbakebetaling - gjeldsbrevloven § 25 og finansavtaleloven § 2-14

Det bestrides under enhver omstendighet å foreligge en tilbakebetalingsplikt for Riverty for de deler av fakturagebyr og vederlag for bekvemmelighetstjenester som retten skulle mene er ilagt i strid med finansavtalelovens § 2-4. Når det er foretatt full betaling og fordringen dermed er gjort opp, gir verken gjeldsbrevlovens § 25 eller finansavtalelovens § 2-14 hjemmel for et tilbakebetalingskrav.

Et krav om tilbakebetaling etter at kravet er gjort opp er ikke en innsigelse mot kravet i gjeldsbrevlovens forstand. Det er et nytt krav basert på avtalen med kontraktsparten (parkeringsselskapene).

Overdragelse av det opprinnelige pengekravet på vederlag fra parkeringsselskap til Riverty innebærer ikke at Riverty trer inn i noen kontraktposisjon overfor parkeringskundene, kun at Riverty overtar den

pengekravrettslige kreditorposisjonen. Kontraktsforholdet mellom parkeringsselskapet og parkeringskunden oppsto ved kundens bruk av parkeringstjenester og består mellom parkeringsselskapet og forbrukeren uavhengig av om vederlagskravet er overdratt.

Et tilbakebetalingskrav basert på revisjon av kontraktsforholdet mellom parkeringsselskapet og forbruker må derfor rettes direkte mot kontraktsparten.

Verken gjeldsbrevlovens § 25 eller finansavtalelovens § 2-14 gir dermed noen hjemmel for et tilbakebetalingskrav rettet mot Riverty.

3.4 Det er ikke grunnlag for avtalesensur etter avtaleloven § 36

Det anføres subsidiært fra Forbrukerrådets side at avtalevilkår om fakturagebyr er urimelig og må revideres med hjemmel i avtalelovens § 36. Forutsetningen for den subsidiære anførselen er slik vi forstår saksøkers anførsler at retten er kommet til at parkeringsselskapenes gebyrer og vederlag ikke er i strid med finansavtalelovens § 2-4.

I henhold til avtaleloven § 36 kan en avtale helt eller delvis settes til side eller endres dersom den anses som urimelig. Revisjonsadgangen skal imidlertid anvendes med varsomhet, og det er generelt en høy terskel for å sette en avtale til side som urimelig. Det kreves selv i avtaler med forbrukere at avtalen er «klart urimelig», jf. Rt. HR-2011-2303-A avsnitt (78).

I rimelighetsvurderingen som skal foretas er det sentralt at avtalen i denne saken ikke fører med seg en slik ubalanse i partenes rettigheter og plikter at det er grunnlag for avtalerevisjon.

Som redegjort for velger parkeringskundene å benytte seg av en tjeneste – herunder bekvemmeligheten ved å slippe å betale for parkering ved utkjøring eller de påfølgende to døgn. Vilkårene for å velge en slik løsning er kjent og akseptert. Kundene har følgelig reelle valgmuligheter, noe som medfører at det skal svært mye til for at vilkårene for avtalerevisjon etter avtaleloven skal være oppfylt.

Verken generelle forbrukerhensyn, størrelsen på gebyrene eller avtalesituasjonen kan gi grunnlag for å konkludere med at det er adgang for en avtalerevisjon med henvisning til urimelighet. Dessuten taler innrettelseshensyn og forutberegnelighet klart for at parkeringsavtalene ikke anses kvalifisert urimelige i denne saken, jf. også Rt. 2005 s. 1112 avsnitt (57).

Under enhver omstendighet bestrides at en eventuell ugyldighet eller revisjon av avtalen etter avtalelovens § 36 kan lede til noen tilbakebetalingsplikt for Riverty. Det er avtalen mellom forbrukerne og parkeringsselskapene som eventuelt revideres, og eventuelle krav om tilbakebetaling eller restitusjon som følger av ugyldighet må rettes mot parkeringsselskapene, jf. punkt 3.2.

I alle tilfelle anføres det at forbrukeren må betale et rimelig vederlag for vesentlig nytte som forbrukeren har hatt, slik det følger av prinsippet i forbrukerkjøpsloven § 50 første ledd ved heving av kjøp.

3.5 Om anført krav på avsavnsrente

Det er ikke grunnlag for fremsatt krav om avsavnsrente.

Beløpets beskjedne størrelse, betydningen for den enkelte forbruker og at det vil være en ressurskrevende prosess for beregning og gjennomføring av utbetaling vil tilsi at det ikke er rimelig å illegge avsavnsrente.

Hertil vil anføres at Riverty ikke har hatt noen nytte av de mottatte beløpene, all den tid fakturabeløpene er utbetalt til parkeringsselskapene allerede ved overdragelse av fordringen til Riverty og før forbrukerne har betalt til Riverty.

3.6 Om anført krav på forsinkelsesrente

Det er ikke grunnlag for forsinkelsesrente før etter anlegg av søksmål, jf. forsinkelsesrentelovens § 2.

4. SAKSKOSTNADER

Det kreves dekning for sakskostnader i samsvar med tvistelovens kapittel 20.

5. BEVIS

Denne side vi føre de bevis som er tilbudt av partene i saksforberedelsen.

Det vil avgis partsforklaring fra Riverty ved administrerende direktør Kjell-Rune Birkelund.

Ræder Bing advokatfirma AS

Ole Tokvam
Advokat
oet@raederbing.no